

“Els se n’anaren a predicar pertot arreu. El Senyor hi cooperava, i confirmava la predicació de la paraula amb els senyals prodigiosos que l’acompanyaven”. (Mc 16, 20)

Quins “senyals prodigiosos” estem cridats a donar els creients en el nostre món? Aquells senyals que confirmen la nostra paraula, la nostra fe,... senyals de que Déu hi és com a Pare Misericordiós, com Amor il·limitat.

No són senyals de Déu el poder, la discriminació, els privilegis, les prepotències, les crítiques venjatives, l’orgull, l’acumulació de diners, els complexos de superioritat, l’anar pel món trepitjant els altres, el tenir sempre la raó..... i moltes coses semblants.

En canvi els contraris sí són senyals de Déu: la humilitat, la comprensió, la caritat, la correcció fraterna, la pobresa espiritual, l’anar pel món amb humanitat, sabent escoltar i acollir....l’amor i altres coses semblants.

Segurament coneixes persones que són senyals de què Déu hi és, i que és Pare de Bondat. Pregunta’t quins signes has captat en ells que et parlen de Déu. Tenen defectes i limitacions, fins i tot pecats.... però... què hi ha en ells o elles que t’asseyalen Déu?

Pregunta’t en el teu interior, en el teu cor, “sóc jo senyal de Déu?”.

Tu, sí, tu: jove, estudiant o aturat que cerques feina, amb infinites preguntes al cap, a cops eufòric i altres aixafat, amb molts amics i alguns d’ells especials..... I tu, adult jove: amb massa feina o en atur, potser ja amb fills petits, atabalat i molts cops insegur.... i tu....

Resulta que tots som cridats a esdevenir “senyals de Déu”, senzills, res espectaculars, quotidians..... quins ? ...quan? ... com?

Jesús Renau sj
